

James Joyce v Portrétu umělce v jinošských letech opouští tradiční objektivní vyprávění a přiklání se k subjektivnějšímu způsobu psaní. Čtenář může vnímat příběh a postavy nejen prostřednictvím toho, co je napsáno, ale i jak je to napsáno. Joyce používá různé jazykové prostředky, aby tak ukázal různé styly, které vytváří pocit z různých hlasů. Je možno rozlišit čtyři hlavní registry: dětský jazyk, lyrický jazyk 19. století, jazyk katolické církve a složitější styl poslední kapitoly. Hlavní prostředky nastiňující dětský jazyk představují repetici, dětské výrazy, použití modalit a otázky. Lyrický jazyk napodobuje Byrona a další básníky 19. století na příklad nadužíváním adjektiv, přehnanými metaforami a dalšími standardními básnickými figurami. Církevní jazyk se odráží v rituálních repeticích, archaických či biblických výrazech a těžkopádné dikci. Jazyk poslední kapitoly využívá přesných technických termínů k nápodobě tomistických a dalších scholastických textů. Zároveň využívá mnoho prvků z předešlých jazykových stylů, často však za účelem sebeironie. Všechny tyto prostředky z části nahrazují tradiční objektivní způsob vyprávění a pomáhají vytvořit různé subjektivity, které dávají zakusit jednotlivé postavy v Portrétu, především Štěpána Dedala.